Για πόσο ακόμη θα υπάρχουν κινηματογραφικές αίθουσες; Για πόσο ακόμη θα υπάρχει κινηματογράφος;

Η πολιτεία ετοιμάζεται να άρει το νόμο προστασίας των κινηματογράφων (ο οποίος για περισσότερα από είκοσι χρόνια προστατεύει τους χώρους από τις κερδοσκοπικές διαθέσεις των ιδιοκτητών μιας και χάρη σε αυτόν οι ιδιοκτήτες δεν μπορούν ούτε να βγάλουν τον αιθουσάρχη, ούτε να του κάνουν αύξηση του ενοικίου πέρα των συμφωνηθέντων, εφόσον ο αιθουσάρχης είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του). Φέτος, άτυπα, διέρρευσε από το ΥΠΕΝ ότι για το 2027 ο νόμος δεν θα παραταθεί. Αυτό είναι πλέον μια ολοκληρωτική επίθεση στον πολιτισμό πίσω από την πρόφαση της «ανάπτυξης».

Οι ταινίες έρχονται στις ελληνικές αίθουσες μέσω κάποιων εταιριών διανομής, δηλαδή κάποιων καλλιεργημένων και ικανών διανομέων που τρέχουν στα διαφορετικά φεστιβάλ ανά τον κόσμο και αγοράζουν ταινίες για να τις πουλήσουν στις ελληνικές αίθουσες. Συχνά οι διανομείς είναι και αιθουσάρχες ή πιο σπάνια και ιδιοκτήτες διαδικτυακών καναλιών, καθώς η αγορά κάποιων ταινιών δεν θα είχε κανένα νόημα αν αυτές δεν έβρισκαν τόπο προβολής. Αν συνεπώς πάψουν να υπάρχουν τόποι προβολής ταινιών θα πάψουν οι διανομείς να αγοράζουν και να υποτιτλίζουν ταινίες και με έναν τρόπο «**θα πάψουμε να έχουμε ταινίες**», όπως αντίστοιχα «**θα παύαμε να είχαμε βιβλία**» αν δεν υπήρχαν βιβλιοπωλεία και επομένως εκδότες και μεταφραστές. Τις περιόδους, βεβαίως, που ο πολιτισμός προστατεύεται και ενισχύεται από το κράτος οι κινηματογράφοι τέχνης προστατεύονται από το υπουργείο πολιτισμού ώστε να μην εξαφανιστούν μέσα στον ανταγωνισμό της αγοράς. Για ποιούς λόγους όμως το υπουργείο πολιτισμού σήμερα δεν διασφαλίζει τη χρήση στους ελάχιστους εναπομείναντες κινηματογράφους των ελληνικών πόλεων; Ανησυχεί πραγματικά για το αν θα βρουν χώρους τα διαφορετικά Super Market; Έχει υποχρέωση σε επιχειρηματίες ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων ή θέλει να χτυπήσει ένα από τα ελάχιστα εναπομείναντα ανεξέλεγκτα δίκτια πληροφόρησης και τέχνης που είναι η διανομή του κινηματογράφου τέχνης; Όσο κι αν η λογοκρισία στις μέρες μας δεν κατονομάζει ποτέ τον εαυτό της και όσο προφανής και αν είναι η απάντηση ή οι απαντήσεις το αποτέλεσμα παραμένει το ίδιο. Με το να μην διασφαλίζει το υπουργείο πολιτισμού τη χρήση των κινηματογράφων τέχνης ως τέτοιο, οι ελάχιστες αίθουσες είναι εύκολη λεία σε επιχειρηματίες που δεν έχουν κοινωνικές και καλλιτεχνικές ανησυχίες καταλύοντας ουσιαστικά συνολικά την ύπαρξη του κινηματογράφου στην Ελλάδα.

Όπως εύστοχα έγραψε αιθουσάρχης που θέλησε να ευαισθητοποιήσει την κινηματογραφική κοινότητα πάνω στο ζήτημα:

«Τα σινεμά και οι πόλεις μας κινδυνεύουν.

*Μετά την απώλεια του **Ιντεάλ**, στην οποία απόφαση πρωταγωνίστησε, πηγαίνοντας κόντρα στην θετική εισήγηση του τμήματος ΔΑΟΚΑ, ο καθηγητής Ε. Μπακογιάννης που στη σκιά του σκανδάλου των πολεοδομιών παραιτήθηκε άμεσα.*

*Μετά την άρνηση κήρυξης διατηρητέου του κινηματογράφου **Πάλας**, όπου και εκεί πρωταγωνίστησε ακόμα ένας γραμματέας, αυτή τη φορά του ΥΠΠΟ, που επίσης παραιτήθηκε στη σκιά του ίδιου σκανδάλου.*

*Μετά τις αθόρυβες απώλειες των **Αβέρωφ, Τιτάνια, Ατλαντίς, Όσκαρ, Σινέραμα, Σινέ Χολαργός**, **Σοφία Αργυρούπολη**, **Άτταλος**, και **Πτι Παλαί** μεταξύ άλλων, αλλά και την ευθέως παράνομη κατεδάφιση του **Μίτσι** στο Κουκάκι.*

*Μετά τον κίνδυνο που πέρασε πριν λίγο καιρό ο **Απόλλωνας** στη Θεσσαλονίκη.*

*Μετά το επερχόμενο πονηρό κλείσιμο της **Ίριδας**, με πρόφαση την ανακαίνιση της με χορηγία ιδιώτη.*

*Μετά την εμπέδωση του γεγονότος ότι το **Αττικόν-Απόλλων** δεν θα ανοίξουν ξανά για το κοινό και κρατιούνται κλειστά μέχρι να ολοκληρωθούν οι αλλαγές της χρήσης γης στο κέντρο.*

*Τώρα, η πολιτεία ετοιμάζεται να άρει το νόμο προστασίας των κινηματογράφων (ο οποίος για περισσότερα από είκοσι χρόνια προστατεύει τους χώρους από τις κερδοσκοπικές διαθέσεις των ιδιοκτητών μιας και χάρη σε αυτόν οι ιδιοκτήτες δεν μπορούν ούτε να βγάλουν τον αιθουσάρχη, ούτε να του κάνουν αύξηση του ενοικίου πέρα των συμφωνηθέντων, εφόσον ο αιθουσάρχης είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του). **Φέτος, άτυπα, ενημέρωσαν από το ΥΠΕΝ ότι για το 2027 ο νόμος δεν θα παραταθεί. Αυτό είναι πλέον μια ολοκληρωτική επίθεση στον πολιτισμό της Αθήνας πίσω από την πρόφαση της "ανάπτυξης**".*

Στο μεταξύ, και αμέσως μετά από αυτή τη διακήρυξη προθέσεων, το ΥΠΠΟ έβγαλε έναν φαινομενικά ακατανόητο νόμο, του οποίου η ΚΥΑ έξι μήνες μετά δεν έχει βγει. Αυτός ο νόμος βγάζει νόημα αν ιδωθεί στο πλαίσιο της επερχόμενης άρσης προστασίας:

Εκεί λέει, ότι δίνεται το δικαίωμα στον ενοικιαστή ή στον ιδιοκτήτη να ζητήσει να κηρυχθεί διατηρητέα η αίθουσα (!), και ακόμα ότι μετά τη λήξη της μίσθωσης, ο αιθουσάρχης έχει το δικαίωμα να κάνει πρώτος πρόταση ανανέωσης (!), πράγμα που παίζει με τη νοημοσύνη μας καθώς όλοι γνωρίζουμε πως αυτός θα είναι ο νόμος που θα χρησιμοποιεί ως πρόφαση το ΥΠΠΟ, όταν φτάσει η στιγμή να αρθεί η προστασία και να χαθούν οι αίθουσες. (Θυμίζω ότι μόνο 47 θερινά και λίγα χειμερινά είναι διατηρητέα, ενώ η πλειοψηφία των κηρυγμένων θερινών κηρύχθηκαν ομαδικά και έτσι σώθηκαν).

Με τη νόμιμη αυτή χείρα βοηθείας, τα ΥΠΠΟ και ΥΠΕΝ που θα άρουν την προστασία,

θα διαλύσουν το κινηματογραφικό στερέωμα,

σε μια ευθεία επίθεση στον πολιτισμό, την έβδομη τέχνη και τις πόλεις μας.

Αυτή η ιστορία πρέπει κάπου εδώ να τελειώσει.

ΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ!»

Πηγή φωτογραφίας: Wikimedia Commons